

popustil je barko in planil z nami z morja zopet v višine. Tako sem prvič srečala človeka. Majhen je in droben v primeri s solncem, z morjem, z vetrom — a zdi se mi, da je vendar čudovito močan, zakaj ugnal je celo strica, da je ostal slabe volje ves dan.

(Konec.)

Triglavska budnica.

Mogočno dviguje se Triglav v nebo,
kot dvigal se v prejšnjih je časih,
ko onkraj je vriskal pastirček glasno
in peval v slovenskih je glasih.
Zdaj tam je vse tiho, ne poje nikdó,
otožno vsak vzdih in sklanja glavó,
a kadar v višavo na Triglav ozre se,
otrne si solzo in srd ga pretrese:

Lesorez

ko gad se priplazil iz laških nižin
sem v naše je kraje pohlepni tujčin,
prijateljstvo hlinil in z belo zastavo
nam mahal za mir in za bratsko je spravo;
ko sedel je trdno na kraški naš svet,
pa skriti pokazal nam je bajonet,

posegel na Triglav s predrzno je roko,
 postavil na njem svoj državni mejnik
 in nas na pravicah ponižal globoko! —
 Sedaj ne pomaga ne jok in ne krik,
 nam treba je sloge in dela,
 a resnega, vztrajnega, pa ves naš svet
 svoboda bo zopet objela,
 čestitljivi Triglav ves bode naš spet
 in onkraj kot nekdanj zvenela
 spet naša bo pesem vesela,
 da bo odmevalo čez breg in čez plan:
 »Oj, Triglav slovenski, kako si krasan!«
 Mladenci, mladenke, moči si krepite
 in naših junakov vrsté pomnožite,
 Matjaža zvažite iz skalnih votlin
 in z njim zapodite s triglavskih višin
 tujčina čez Sočo na laško ravan,
 potem pa na Triglav s slovansko zastavo
 ovenčat z njo njemu trovrhasto glavo!
 To bo za naš narod najslavnejši dan,
 odkar ne ogroža ga turški tiran!

Fr. Rojec.

Pomlad.

Škrjanec poje nad poljano,
 pozdravlja ljubljeno pomlad;
 meglica pod nebo prostrano
 se dviga sredi trat.

Meglica — belo je kadilo,
 v nebo kipi Bogu na slavo,
 ki zemlji dal je mlado silo
 in vigred dahnil je v naravo.

Gustav Strniša.

